

aa heldig netop at have været tilstede i noget af disse 4 Slag, men dog maaskee havde deeltaget i mange af de mindre, som maaskee var bleven saaret, som, efterat Fægtningerne vare ophørte, og da der indtraadte en nedtrykt Mand i Armeen — som jeg selv har været Vidne til —, var forbleven ved Armeen, og saaledes havde foregaaet sine Kammerater med et godt Exempel, gennemgaaet Trængsler og døiet meget Ondt, som jeg selv har været Vidne til, at Tropperne ikke kom af Klæderne en heel Maaned ad Gangen, sov med vaade Klæder under aaben Himmel og havde ofte ikke engang det Nødvendige at spise, som, efterat han havde gjort saadanne Offre, vendte hjem, men til hvem der da blev sagt: „Nei, der mangler otte Dage i de 4 Maaned, denne Begunstigelse kan ikke komme Dig tilgode;“ jeg vil da henstille til ham, hvilke Følelser der vilde opstaa hos ham ved Sammenligningen mellem disse 2 Personers Stilling.

Kirck: Naar jeg tillader mig at udbede mig Ordet, saa er det for, næst efter at afgive den Erklæring, at jeg vil stemme for de gjorte Vædringsforslag, at tillade mig at tilbagevise den Bemyndning, som den ærede fste Landssthingsmand for 3die Valgkreds (Kierfegaard) har gjort mod den forrige Krigsminister. Han har nemlig sagt, at de Frivillige, som mødte hos ham, just ikke fandt den bedste Modtagelse, idet der blev sagt dem, at der kun kunde antages 5 à 6 ved hvert Compagnie. Det var altsaa, som om det var en Raade, der blev beviist disse Frivillige, der meldte sig. Jeg kan forsikre ham om, at det Modsatte har været Tilfældet. Jeg har ogsaa været blandt dem, der have vedligeholdt den Aand og Færdlandsfjærlighed, der rørte sig hos Ungdommen, og ogsaa blandt dem, der have opfordret dem til frivillig at træde i vore Forsvareres Rækker. Jeg har samtalt med den høitagtede forrige Krigsminister i den Anledning, og overleveret ham en Liste over endeel unge Mænd, som frivilligt tilbød Staten deres Tjeneste. Han modtog den med megen Belvillie, men gjorde mig derhos opmærksom paa, at man ikke saaledes kunde træde ind i Rækkerne blandt Forsvarerne, inden man havde gennemgaaet et Slags Skole eller havde afgivet en Erklæ-

ring om, at man, idet man stillede sig under Fanen, ikke strax derefter, naar det kom til Alvor, vilde gaae sin Vej igjen. Det var altsaa et Slags Forpligtelse, der skulde afgives. Han gjorde mig opmærksom paa de mange Vanskeligheder, der vare ved at sætte udisciplinerede Tropper enten i Afdelinger for sig selv eller indskudte blandt de andre Militaire. Det vilde sommetider give Anledning til stor Confusion i de forskjellige Manoeuvrer, de havde at udføre; og han sagde, at den Styrke, vi havde paa Venene dengang — og det var just paa den Tid, da der meldte sig mange Frivillige, i Begyndelsen af 1848 — vilde være tilstrækkelig nok for at jage Oprørerne tilbage og skaffe Orden og Ro tilbage, forudsat, at ingen anden Nation indblandede sig deri; men, tilsviede han, er det Modsatte Tilfældet, da kan det vare længe, og da vil jo en saadan Haandsfuld Folk kun hjælpe lidet eller intet. Det var meget rigtigt, hvad han anførte, og det har ogsaa viist sig at være saa.

Jeg vil, efterat jeg har tilladt mit at tilbagevise denne Bemyndning, tillige gjøre den ærede Landssthingsmand opmærksom paa, at jeg troer ogsaa, at de Frivillige have erkendt dette; idetmindste have flere, som jeg har samtalt med, saavel af vort eget Lands Sønder, som af de fremmede Frivillige, der traadte i vore Rækker, erklæret, at Ministeren havde Ret. Det er ikke saaledes just strax at stille sig i Rækken og være Soldat; man maa have gennemgaaet en Skole, kjende Disciplinen og lære at lystre. Jeg troer derfor, at den ærede Landssthingsmand skylder idetmindste den afgaaede Krigsminister en nøiere Forklaring om, hvad han egentlig har meent med det af ham Anførte.

Krigsministeren: Det gjør mig ondt, at den ærede Taler, som nu satte sig, er kommen mig i Forskjøbet; jeg havde just istænde at yttre omtrent det Samme, som han har yttret. Det var netop den forrige Krigsminister, som gav Anledning til, at de Frivillige kom ind i Armeen, men det vilde være besynderligt, om han skulde være i Modsigelse med sig selv, at han den ene Dag skulde befale, at der skulde antages Frivillige, og den anden Dag skulde gjøre Vanskeligheder ved at modtage dem. Men Sa-